

бѣха негови приятели, всички го канѣха на гости. Почнаха да го сватосватъ за най-хубавитѣ моми. . . А Янко се смѣеше и имъ говорѣше:

— Азъ имамъ майка. . . Имамъ и четири сина. . . Стигатъ ми. Нека порастнатъ синоветѣ, тѣхъ ще женимъ. . . Ще правимъ тогава сватби?

Тѣй потече новиятъ Янковъ животъ день изъ день, година следъ година.

Баба Рада, старата баба Рада се изправи, развесели се, засмѣ се. Внучетата ѝ растѣха. Две отъ тѣхъ ходѣха на училище и се учеха мно-

го добре. А дветѣ, по-малки ѝ помагаша и всѣки день заедно съ нея

носѣха обѣда на Янко въ дюкяна му.

Минаха се тѣй нѣколко години радостни за Янко, за синоветѣ му, за втората му майка. Янко работѣше отъ сутринъ до вечеръ. Следъ работа се прибираще у дома радостенъ. Почваше веднага да играе съ децата, да ги разпитва за училището, за уроцитѣ имъ, за тѣхнитѣ другарчета.

Работѣше Янко съ радостъ, защото имаше за кого да работи и печели. Имаше той вече пари за нова кѣща и дюкянъ. И направи нова кѣща на два етажа, вмѣсто